

Arrest

nr. 163 154 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid richtte op 18 februari 2011 een schrijven aan verzoeker waarbij werd meegedeeld dat instructies tot inschrijving in het vreemdelingenregister zouden worden verstuurd naar het gemeentebestuur van diens verblijfplaats onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B die binnen de drie maanden diende te worden aangevraagd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 23 oktober 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker werd hiervan op 30 oktober 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2009 werd ingediend te Antwerpen en op data van 01.04.2011 en 29.06.2012 werd geactualiseerd door :

Z.(...), M.(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het aangehaalde element, namelijk artikel 8 van het E.V.R.M., dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag 9bis niet kan worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat dit onderscheid niet gerespecteerd wordt voor wat betreft bovenstaande element. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan dit als volgt beoordeeld worden:

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Wat de elementen van integratie van betrokkene betreft - met name dat hij sinds 2004 in België zou verblijven, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij steeds gewerkt zou hebben als zelfstandige in België en dat hij een vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd - dient opgemerkt te worden dat deze elementen op zich geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene is immers zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin hij zich bevindt. Hij maakte zelf de keuze om hier gedurende acht jaren op illegale wijze te verblijven en zich te integreren in België, zonder dat hij op zijn minst een poging ondernam om zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich met andere woorden bewust genesteld in illegaal verblijf zodat zijn integratie in deze periode het gevolg is

van zijn eigen houding. Bijgevolg kunnen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie."

1.4. Eveneens op 23 oktober 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan eveneens op 30 oktober 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van A.(...) K.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Z.(...), M.(...)

geboren te (...)

op (...),

nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

• 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum;"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoeker omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

2.2. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor de exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste "middel", gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van

de artikelen 51 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

*“Tegenpartij stelt dat betrokkene voordien nooit een poging heeft ondernomen om
Geregulariseerd te worden . Dit is manifest onjuist
Betrokkene heeft in 2009 reeds een regularisatie aanvraag gedaan •
Dez aanvraag werd trouwens positief beantwoord in die zin dat op 18 02 2011
I B Z een positief antwoord heeft gegeven indien een arbeidsvergunning binnen
De 3 maanden wordt bekomen.
Daarmee werd manifest geen rekening gehouden alhoewel wel degelijk naar dez aanvraag
werd verwezen.
Op dit punt werd ook niet gemotiveerd.”*

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 51 van de vreemdelingenwet aangezien hij volstrekt in gebreke blijft toe te lichten hoe dit wetsartikel, dat betrekking heeft op een asielaanvraag, door de bestreden beslissingen zou worden geschonden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 december 2009 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deelde naar aanleiding van deze aanvraag op 18 februari 2011 aan verzoeker het volgende mee:

“Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980”betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen heeft ingediend, OF dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend vóór 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België.

Om uw aanvraag tót machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.

Bij wijze van herinnering: in overeenstemming met het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde gewestelijke dienst.”

Blijkens de gegevens van het administratief dossier deelde de raadvrouw van verzoeker op 1 april 2011 per mail mee dat verzoeker het hierboven weergegeven schrijven had ontvangen en dat hij het nodige zou doen om een arbeidskaart te bekomen. Op 29 juni 2012 vulde een vertrouwenspersoon van verzoeker de aanvraag van 16 december 2009 aan waarbij hij blijkbaar meedeelde dat hij niet wenste in te gaan op de uitnodiging uit voormeld schrijven omdat hij luidens zijn verklaringen voor eigen rekening als zelfstandige werkte.

3.8. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst in zijn beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ongegrond werd bevonden op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009, op het feit dat *“(g)ewone sociale relaties (...) niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (vallen)”* en op het feit dat *“de elementen van integratie” “het gevolg (zijn) van zijn eigen houding”*. Op grond van deze vaststellingen verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond.

3.9. In zijn middel meent verzoeker in de bestreden beslissing overwegingen te zien die er niet in gelezen kunnen worden, met name waar hij oppert dat zou worden gesteld *“dat betrokkene voordien nooit een poging heeft ondernomen om geregulariseerd te worden”*. De kritiek van verzoeker mist op dit punt feitelijke grondslag. Voorts voert verzoeker aan dat geen rekening zou zijn gehouden met het hierboven weergegeven schrijven van 18 februari 2011, terwijl uit de aanvulling van 29 juni 2012 duidelijk blijkt dat hij zelf wenste af te zien van de mogelijkheid die hem middels dit schrijven werd geboden. Verzoeker, die zelf niet aantoonde dat hij concrete stappen zou hebben gezet om bij de regionale overheden een arbeidsvergunning te bekomen, kan dan ook bezwaarlijk van het bestuur verlangen dat met het schrijven van 18 februari 2011 nog verder rekening zou worden gehouden.

3.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische gronden. Aangezien verzoeker nergens concreet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, wordt geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.11. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Contact met heel wat Belgen terplaatsse door uitoefening van zelfstandige activiteit in het verleden”

3.12. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

3.13. Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar zijn uiteenzetting laat niet toe de elementen te beoordelen waarop de beweerde schending van zijn recht op privéleven gestoeld is, noch op welke wijze het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een inbreuk zou uitmaken op dit recht. Er wordt geen enkele toelichting gegeven of stavingsstuk gevoegd dat betrekking heeft op de contacten van verzoeker met Belgen, noch over zijn zelfstandige activiteit. Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN